Ana-Veronica Mircea - Mărturisirea

Cred, onorata instanta, ca am fost primul din oras care a pasit în incinta "Cameleonul"-ui. Nu de alta, dar reclama holografica cu care vestitul Groel Shmaltz îsi decorase frontonul noii case de moda m-a uns pe suflet, ca un balsam întineritor, si mi-a umplut mintea cu vise de nemaisperata fericire conjugala.
"DARUITI-I SOTIEI UN COSTUM CAMELEONIC - SI CONTUL DUMNEAVOASTRA VA SÂNGERA PENTRU ULTIMA OARA, CACI EA NU VA MAI ÎMBRACA NICIODATA ALTCEVA!"
Sa fi fost oare posibil?! Ulriche a mea, probabil cea mai mistuita de febra ultimei mode dintre toate femeile ce traisera vreodata, s-ar fi putut îndragosti, pentru totdeauna, de unul si acelasi vesmant?!
- Reclama noastra, stimate domn, nu e altceva decât purul adevar! M-a asigurat, parca ghicindu-mi gândurile, însusi renumitul creator de moda Shmaltz. Si, jovial, mi-a adresat un zâmbet ce sapa gropite în obrajii lui de heruvim - probabil zâmbetul standard, destinat anume primului client. Daca nu veti fi pe deplin multumit, a adaugat, cu o grimasa ce sugera ca tocmai pomenise o varianta realmente imposibila, ne veti putea înapoia... colonia în decurs de o saptamâna, iar noi va vom restitui costul ei integral!
- Colonie?! Am exclamat, intrigat. Nu înteleg ce vreti sa spuneti, dar ceea ce vreau eu sa cumpar este...
- Stiu, mi-a marturisit, cu un surâs ce promitea o surpriza pe cinste. Va veti lamuri imediat. Va rog luati loc!
M-am instalat în fotoliul pe care mi l-a aratat cu un gest larg si el a strigat, nu înainte de a-mi face cu ochiul:
- Ralletta! Vino, draga mea, primul nostru client asteapta!
Cea chemata a aparut brusc, parca dezghiocându-se dintre faldurile bogate ale unei draperii de catifea. Era o fetiscana goala-goluta, a carei frumusete exotica mi-a reamintit-o pe Ulriche - superba si aparent docila Ulriche ce ma cucerise cu aproape douazeci de ani în urma! Totusi, Ulriche nu zâmbise si nu se miscase niciodata cu o atât de copilareasca indecenta ca acea Ralletta care, primind - aproape cu evlavie - din mâinile lui Shmaltz un fel de roca poroasa si colturoasa, a rotit-o pâna ce a descoperit o adâncitura de unde a desprins un elipsoid alb-

laptos, cu vagi irizari portocalii, pe care îl crezusem temeinic încrustat, pentru a si-l lipi, ea stie cum, în subsuoara stânga. Pe urma si-a înaltat bratele si a ramas asa, ca o preoteasa a Raului implorând stihiile ascunse dincolo de tarii.
În nici un minut, din porii pietrei pe care o abandonase pe podea a tâsnit un roi alb - poate de petale, poate de fluturi? - ce s-a învârtejit în juru-i, brusc colorându-se spre a forma un curcubeu spiralat, când difuz, când acceptând suprematia unei nuante care, pret de câteva secunde, îl cucerea cu frenezie, ca sorbita de o sugativa nesatula. Apoi, pe neasteptate, învalmaseala colorata s-a linistit si Ralletta a aparut învesmântata într-o rochie ampla,azurie ca ochii ei inocenti.
- Uau! m-am minunat, de-a dreptul uluit.
Satisfacuta de uimirea mea, fata mi-a daruit un zâmbet regesc - iar vârtejul petalelor a învaluit-o iarasi, de data asta doar pentru o clipa, si s-a domolit lasând-o îmbracata într-o crinolina maiestuoasa, de ceremonie, si având pe umeri o mantie tivita cu aur si purpura.
- Totul e cât se poate de simplu, a început Shmaltz sa ma lamureasca - înainte ca gândurile mele sa se fi coagulat într-o întrebare coerenta. Ralletta poarta o colonie de fluturi cameleonici, adusa tocmai din... Fireste, n-am nici un interes sa dezvalui de unde! A chicotit. Apoi, cu o morga savanta, si-a reluat explicatiile: Ei îsi urmeaza matca, sau regina, acel pseudo-giuvaer aflat în siguranta în subsuoara Rallettei, caci adera cu usurinta la orice material, mai ales daca e de natura organica. Fiindca, stimate domn, acest tip de colonie se hraneste cu energie psihica! Iar fluturii, intrând în rezonanta cu gândurile purtatorului matcii, capata tot felul de culori, si roiul îsi schimba forma si aspectul. De aceea, orice femeie cu inteligenta medie poate descoperi, în nu mai mult de o jumatate de ora, cum sa îi faca sa imite perfect costumatia pe care si-o doreste - ea având senzatia ca poarta exact materialul ales, caci fluturii pot fi si caldurosi ca lâna, si racorosi ca matasea. Singura grija a posesoarei va fi ca ei sa petreaca cel putin o ora din treisprezece în acest pietroi poros, care nu stiu daca e animal sau planta, dar cred ca sigur traieste; vreau sa zic - vegeteaza, nefacând altceva decât sa îngurgiteze lumina. Se îndoapa cu lumina alba si - se presupune - deapana un singur gând, un soi de mantra, totdeauna aceeasi, care face roiul sa doarma în loc

sa se înmulteasca. Orice femeie trebuie sa-si impuna sa se desparta de mirificul ei vesmânt cameleonic pentru a-i darui acest ragaz. Altfel, colonia îsi va schimba meniul si va începe sa-i consume energia vitala, ceea ce va stimula matca sa depuna oua - sub forma unui gel ce o va face imposibil de dezlipit de pielea umana vie. Deci roiul va sfârsi prin a epuiza sursa de hrana! Desigur, e o moarte placuta, lenta, o molesire artistic gradata, datatoare de vise si de senzatii bizare, ceva ca un drog - si, tot timpul, fluturii continua sa creeze costumatii stranii, feerice... de nedescris... Apropo, sper ca-i veti face acest dar unei femei rationale, pentru care sinuciderea e o aberatie...
Ulriche?! Sa se sinucida?! Am fost gata sa izbucnesc în râs. Dar, pe de alta parte... Ulriche, o femeie rationala?! Asta m-a pus pe gânduri si banuiesc ca mutra mi s-a lungit.
- Oricum, a surâs Shmaltz, distinsa doamna va primi mai întâi o holoînregistrare a demonstratiei Rallettei si a discursului pe care tocmai vi l-am tinut, si nu-i vom livra cameleonicii decât dupa ce ne va confirma personal ca întelege perfect ce risc îsi asuma daca nu ne respecta instructiunile. În caz contrar, contravaloarea coloniei se va întoarce în contul dumneavoastra. Asadar?
Asadar, spunându-mi ca distinsa doamna Ulriche nu iubea nimic mai mult decât propria sa viata si gândindu-ma ca, de fapt, îi cumparam o garderoba inepuizabila, am platit (Doamne, cât am platit!) si am luat, pâna una-alta, holoînregistrarea - pe care i-am oferit-o consoartei mele, cu un sarut formal, înainte de a pleca la cea mai importanta întrunire de afaceri pe care o avusesem vreodata.
M-am întors dupa doua zile si, bineînteles, Ulriche nu era acasa. Am gasit-o doar pe fiica noastra Tilde - de a carei frumusete îmbobocita ma simteam cât se poate de mândru - privind cu jind piatra vie ce era calmantul coloniei.
- Mama a spus ca o gasesti la receptia-maraton a Darlan-ilor, m-a anuntat pustoaica. Acolo e de aseara.
- Si n-a luat piatra...? am bâiguit.
- Nu. A zis ca n-o sa se despoaie în toiul petrecerii numai ca sa dea apa la moara fantasmagoriilor dolofanului de Shmaltz; si ca Adolf Harp, stii, chirurgul, a asigurat-o ca matca poate fi îndepartata oricând, printr-o operatie banala.
Am oftat si am ridicat din umeri. Despre Harp se spunea ca e cel

mai bun chirurg al tuturor timpurilor, iar chirurgia zilelor noastre a ajuns - toata lumea o stie! - pe culmi cândva imaginabile. Si totusi... Oare Shmaltz nu-si cunostea marfa cum se cuvine?
Ei bine, si-o cunostea. Peste trei zile, când, îndoliat si furios, am intrat pentru a doua oara la " Cameleonul ", eram sigur de asta.
- Într-adevar, sotia mea "nu va mai îmbraca niciodata altceva" pentru ca a murit, l-am anuntat, sec, când el, jovial ca de obicei, mi-a iesit în întâmpinare.
- Condoleante, stimate domn, a murmurat, retragându-si zâmbetul. Însa a adaugat insinuant si complice: Dar sunteti sigur ca asta va nemultumeste întrutotul?
Am tresarit si l-am privit buimac. Ulriche... ca sotie, fusese, cred ca dintotdeauna, agasant de obositoare... Si groaznic de costisitoare... Dar cine îi spusese ca eram nemultumit fiindca ramasesem vaduv?!
- Tilde, am mârâit. Tilde a luat în stapânire colonia. E fiica mea. Are cincisprezece ani. Si e convinsa ca maica-sa a murit fiindca s-a dat pe mâna lui Harp,care e un cârpaci, în loc sa ceara ajutorul adevaratului chirurg de geniu, care e tânarul Rhode...
Shmartz si-a smuls un oftat:
- De ce nu mi-ati spus ca aveti o fata?... Mda, a mormait, e drept ca nu v-am întrebat... Dar va deveni - ar fi devenit - si ea sotia nazuroasa a unui biet barbat...
- Lua-te-ar dracu', misogin împutit! Te mai si îmbogatesti speculând slabiciunile femeilor! Cine te crezi, îngerul razbunator al "bietilor barbati"? am zbierat, înhatându-l de guler.
Dar m-am trezit ca printre degete îmi zboara fluturi albi si, pâna sa ma dezmeticesc, costumul lui elegant s-a si transformat într-o armura.
- Îmi pare rau... a suspinat. Am sa va restitui banii... Am s-o fac deja... sunt sigur ca... pe urma... o sa-mi înapoiati colonia... Desigur, numai daca nu preferati cumva sa o pastrati pentru uzul dumneavoastra, a specificat, înviorat, lovindu-si, demonstrativ, platosa cu manusa si sunetul metalului lovind metalul m-a facut sa ma întreb daca, pentru mine, a ucide un fals heruvim într-o falsa armura (am permis de port-laser, onorata instanta!) era sau nu o aberatie...